



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14091/2025
08.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Вујовић, адвокат из ..., против туженог „Вока Агро Со-ор“ д.о.о. за трговину, услуге и заступање Шурјан, чији је пуномоћник Гордана Попов, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1507/25 од 18.06.2025. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1507/25 од 18.06.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1507/25 од 18.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1507/25 од 18.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П 65/24 од 27.03.2025. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 498.964,90 динара са законском затезном каматом од 01.11.2023. године, до исплате, и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 110.770,00 динара. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), по оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу

равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чланова Закона о облигационим односима, цитираних у нижестепеним пресудама, на основу утврђеног чињеничног стања, одбијен је тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и берзанске цене за предату меркантилну соју, закључујући да је у конкретном случају између тужиоца и туженог закључен усмени уговор о купопродаји а не уговор о ускладиштењу. Према датим разлозима, тужилац се у конкретном случају није изјаснио да предметну робу жели да остави на лагеру, већ је затражио од туженог да изврши уплату аванса за предату робу, након што је упознат са купопродајном ценом соје, при чему није приговарао извршеним исплатама од стране туженог које су вршене сукцесивно, на који начин је опредељена природа правног посла.

Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Такође, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, и из тих разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

По члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима у којима вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 16.01.2024. године, вредност побијаног дела правоснажне пресуде је 498.964,90 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић